

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 7

September 1971

7. årgang

Den ydmyke ånd

Vær tro mot sannheten, men ikke med bråk og dømmesyke ! Reis opp de falne med kjærlig barmhjertighet slik som Kristus forbarmet seg over deg ! Hjelp de sønderbrutte og syke lemmer på rett vei ved evangeliets nåde !

Du stolte ånd ! Forakt ikke de svake hellige ! Det kan gå deg slik at du skulle ønske du var en av dem.

Ha hjertelig medynk med andres svakhet, men vær så mye mer nøyeregnehende med dine egne ! Besøk flittig syke og ensomme sjeler ! Du har rike erfaringer.

Bli i ditt kall ! Gjør all din gjerning som for Herren ! Vær fornøyd med lite i denne verden — lite er nok. Du er uverdig til det minste. Tenk stort om himmelen, ikke smått, da Kristus er så rik og gavmild ! Hold enhver for bedre enn deg selv !

Kristi lidelses samfunn.

Du må sørge over at Kristus er så ukjent for verden. For det sikre hjerte er Kristus bare en fabel og Bibelen fri diktning.

La det gå deg til hjerte når du tenker på hvor mange døpte det er som utvortes hører menigheten til, men ikke står i nåden. De bekymrer seg svært om plikter og lydighet, men ikke om Kristus, og vet lite om hva evangeliets nåde er.

Gjør deg rede til å bære korset ! Byd det velkommen ! Bær det triumferende som Kri-

sti kors — i hån, spott, fornedrelse, forakt og fengsel ! Men sørг for at det er Kristi kors og ikke et selvgjort kors. (1. Pet. 4, 15—16).

Guds herlighet til pris.

Er du revet ut av helvetes gap og kommet inn i Kristi favn og er blitt en av de første fødte i Guds hus, hvordan burde du da ikke føre ditt liv som et eksempel og forbilde i barmhjertighet ! Du gjenløste og frelse sjel, i hvilken uendelig takknemlighetsgjeld står du ikke til Kristus ! Skulle du da ikke være et forbilde i liv og vandel og i all god gjerning ! Skulle da ikke hver søndag være en takkens fest for deg, da du istemmer ditt halileluja ! Hvilkem himmel det er på jord å være et leм av Kristi menighet og å stå i samfunn med ham og englene og alle de heilige ! Når du går til Herrens nattverd, hvor skulle da ikke din sjel senke seg ned i den evige kjærlighet, som om du var begravd med Kristus og død fra alt utenom ham !

Så ofte som du tenker på ham, må du undre deg. Når dine synder og din elendighet igjen viser seg, så se straks på Kristus, som har tilgitt deg alt. Og når du kjenner deg hovmodig, så se på Kristi nåde. Den skal ydmyke deg og bøye deg ned i støvet.

Den første kjærlighet.

Glem aldri den åndelige trolovelsestid, da du var naken og bar og han utvalte deg.

(Esek. 16, 8—9). Er det vel mulig at du kan huse en eneste hovmodig tanke i ditt hjerte? Tenk på ham som har grepet deg og holdt deg tilbake så du ikke har sunket ned i fordervelsen, og som har frelst din sjel fra dødsrikets dyp. (Salme 86, 13).

Syng så det høres av engler og mennesker: «Lov Herren, pris ham for hans nådegjerninger i all evighet!» (Salme 148, 89, 2). Lev ditt liv i bot og bønn og med Guds nåde for øye, som en hvis hode er salvet med nåde.

Glem aldri dine synder og Kristi forlatelse det du selv har fortjent og det Kristus har

fortjent, din svakhet og Kristi kraft, din stolteth og Kristi ydmykhet, din skyld og Kristi blod.

Ordet og nådemidlene.

Ringeakt ikke nådemidlene! Bruk tid til gudelig betraktnign og bønn! Gå flittig dit hvor ordet forkynnes! Vi trenger lærdom, tukt, formaning og trøst, som spede planter trenger regn og dugg (5. Mos. 32, 2).

Fra «Honningdroper».

Hva er kristendom?

Av Øyvind Andersen

Det spørsmålet vi særlig kommer til å stanse for i dag er dette: Hva er forskjellen på religiøsitet og kristendom?

I dag er det blitt så alminnelig å snakke om religiøs, religiøse mennesker, religiøse interesser, man snakker om religiøse bøker osv. Det er godt og vel at et menneske er religiøs, men det er ikke det samme som at det er kristent. Det er meget stor forskjell i virkeligheten på religiøsitet og kristendom. Men det vet ikke mange mennesker. Og om man er klar over at det finnes en slik forskjell, så spør man hva består den da i. Dette skal vi ganske kort prøve å peke på nå.

Rent i sin alminnelighet kan man si, religiøsitet er når et menneske prøver å finne sin vei til Gud. Kristendom er Guds vei til oss. Religiøsitet er at et menneske utfolder evner og anlegg som Gud har skapt i oss. Kristendom er at Gud møter oss og åpenbarer seg for oss gjennem sitt ord. Alle mennesker er religiøse av naturen. Det er et anlegg i vår sjel dette å bli religiøse. Vi kan si at der er tre

grunnanlegg i menneskesjelen, som gjør at den er forskjellig fra alt annet sjellev. Jeg tenker da særlig på dyresjelene. Det første anlegget er det man kaller det logiske anlegg, at mennesket har evnen til å tenke. Det andre er det estetiske, at menneske har evnen til å forstå hva som er vakkert osv. Det tredje er det religiøse grunnanlegg, at der er noe som mennesket søker utenom seg selv — en higen etter noe som mennesket ikke kan definere. I Bibelen er det kalt slik: Også evigheten har han lagt ned i deres hjerter. Alle mennesker er utilfredse av naturen. Augustin har uttrykt det så: Menneskesjelen er urolig inntil det finner hvile i deg, o Gud.

Det er bare i samfunn med Gud, bare når vi er blitt kristne mennesker, at vi finner frem til målet for denne lengsel. Men det forhindrer ikke at mennesket prøver å utfolde den på så mange måter. Det er noen som er kommet lenger enn andre i dette, det er religionsstifterne. De er uttrykk for eksponenter for det som bor i det naturlige menneske.

Bladet Lov og Evangelium

Utgjevarpoststad : 5400 Stord

Red. Amund Lid, tlf. 75. Norheimsund
 Eksp.: M. Skumsnes, Horneland, Stord
 Postgiro : 42887, Stord

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Blir halde opp med friviljuge gaver

Norsk Lutherisk Lekmannsmisjon :

Formann : Olav A. Dahl,
 boks 95, 5401 Stord. Tlf. 69

Kass. Sverre Bohn, Norheimsund
 postgiro nr. 68213

Bankgiro : Vikøy Sparebank,
 Norheimsund 3530.07.09492

S. Botnens Boktrykkeri, 5401 Stord

Og i dag er det moderne å være religiøs. I dag er det mange som ser hen til Buddha og Konfusius, og til Muhammed. Disse religioner har ligge trossom døde i mangfoldige hundre år. De er plutselig blitt levende igjen og blitt misionerende. Det sier noe om mennesket sin trang til å utfolde sin religiøse evne.

Mennesket kan oppleve meget i sin religiøsitet. Det er ikke innbildninger, det er virkelige realiteter og kjensgjerninger mennesket opplever i sitt indre. Og det som mennesket opplever etter sitt religiøse anlegg får meget stor betydning for dets liv og for dets ferd. Det kan gjøre et menneske høyverdig, moralisk samvittighetsfull, samfunnsnyttig, og virke meget godt. Det er det ingen ting i veien for. Det er bare det med det at *dette er ikke kristendom*. Og det er meget farlig å forveksle det med kristendom! Vår religiøsitet fører oss frem til Gud. Vi er skapt med den for at Gud skal få oss i tale. Men det er meget stor forskjell på det at menneske blir gående og utfolde sin naturlige religiøsitet, og det at Gud virkelig får et menneske i tale.

Kristendom er ikke oppstått i menneskehjerte, religiøsitet derimot er nettopp oppstått i menneskehjertet. Om kristendom leser vi i 1. Konrinterbrev i kap 2, vers 9 : Hva øye ikke så, og øre ikke hørte, hva ikke oppkom i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt for dem som elsker ham. Legger du merke til de uttrykkene : Hva øye ikke så, og øre ikke hørte, hva ikke kom opp i noe menneskes hjerte, hva Gud har beredt — det vil si i sin evige kjærlighet har forutbestemt for dem som elsker ham. Om det sier apostelen : For oss har Gud åpenbart det ved sin Ånd. Det som gjør meg til en kristen, det har ikke kommet fra mitt eget hjerte, det kan jeg bevidne. Jeg har alle dager vært et meget religiøst menneske, men jeg har ikke alltid vært en kristen. Jeg vet godt av egen erfaring hva det er å utfolde religiøsitet, og jeg vet godt hva religiøse opplevelser er. Men jeg vet også hva det er å bli en kristen, og hva kristen erfaring er for noe. Og jeg vet at de to ting er helt forskjellige.

Jesus har uttrykt denne forskjellen på en litt annen måte. Det som er født av kjødet, er kjød, sier han. Det som er født av Ånden, er Ånd. Men Ånden tenker han da på Guds Hellige Ånd. Det er i sin samtale med Nikodemus at han kan verken se Guds rike, eller komme inn i Guds rike, uten at han blir født på ny. Født på ny, er egentlig et ordspill på grunnteksten. Det betyr samtidig å være født ovenifra, født fra himmelen. Jesus sier altså her : Det som er født av kjødet, er kjød — altså det som er av det naturlige menneske, det er det naturlige menneske. Om dette er stytt og verdsiktig, om det er pent og religiøst, det er kjødet. Bare det som er født av Gud, det er av Gud. Her ser du forskjellen. Religiøsitetten springer ut av mennesket. Kristendom kommer fra Gud. Nærmore bestemt gjennem Guds eget ord, som åpenbares for vårt hjerte ved Guds Hellige Ånd. Så langt om dette i dag. Neste gang skal vi fortsette videre, om Gud vil.

Ver ikkje redd, for eg er med deg

Es. 41, 10

Kven er han som sier dette? Og til kven er det sagt?

I v. 9 ser me kven dette er talt til: «*Min tenar* er du. EG hev deg valt, og ei forsmått». «Thou art My servant. I have chosen thee, and not cast thee away!» — Det var godt å få høyra det på nyt. Fyrst var det sagt til Israel, til Jakob (v. 8). Og det er sant for Abrahams ætt i dag også. Og det skal Gud visa for alle nasjonar i dag at Han held sitt løfte. Dei kan berre prøva seg nokon kvar å hindra det. Dei vil berre sjølv ta skade, om dei så gjer.

Men no er også det ordet sagt til kvart einskilt Guds barn. Merk det står i eintal, både på norsk og engelsk! Og eg fekk tru dette var «eit ord» til meg no. Og eg trong sårt om det. Det kom til meg i rette tid.

No står det korleis den tenaren var og er, som Gud talar slik til: v. 10b. Men la oss no først sjå på kven Han er som talar:

Det er skaparen, den einaste sanne, allmektige og trufaste Gud, som seier dette: «Og no, så seier Herren, som skapte deg, Jakob; og laga deg, Israel: Ver ikkje redd!» «Eg Herren, eg er den første. Og enn hjå dei

La oss be. Jeg ber Herre Jesus Kristus at de som leser dette må få bruk for deg, at du må få oss i tale også gjennem denne radiobiletime, så vi blir frelse mennesker. Amen.

Etter løyve frå Øyvind Andersen, er det tanken å halda fram med ein bibeltime i kvart nr. av Lov og Evangelium i tida framover. Dei er avskrift frå lydband etter ein radiobileskule som Andersen har halde i Norea Radio.

Red.

siste den same!» «Ja, eg er dykker trøystar. Kven er då du som reddast for menneske som skal døy, og mannsborn som kverv som graset? Og du gløymer Herren, din skapar, himmel-utspanaren og jord-grunn-festaren! Og du — reddast all dagen for valdsmanns vreide! Når han siktar på øydeleggjing, kvar er då valdsmanns vreide?» (Fortel Gud ærlig kva og kven du er redd, og sjå så etter kvar det blir av trua di på den allmektige Gud. Det er jo Han som talar her! Har du ikkje lært den fyrste artikkelen enno?)

«So seier Herren, som gjorde veg i havet, ein stig i dei stride straumar, (— dine vansk, meinat du er svert store, ja uløyselege for menneske, men tenk no etter kva her er sagt i ordet!) — som let vogner og hestar draga ut, både hær og hovding. — Dei låg der og reiste seg ikkje. Dei er søkte! Dei slokna som lampeveik!»

Det er den eine og einaste sanne Frelsar og utløysar som talar!

«Eg, ja eg er Herren, og utan meg finst det ingen frelsar. Eg hev kunngjort og frelst. Eg, og ingen framand gud millom dykk har forkjent det.» — «Eg hev skapt deg, du min tenar Israel. Eg gløymer deg ikkje. Eg hev stroke burt dine brot som ei skodda! Og syndene dine som ei sky! Vend om til meg, for eg hev løyst deg ut!» — Det er sannelig grundig gjort. Men er det nok for hjarta ditt?

Og no, lat oss sjå litt på kven det er Han har løyst ut; og som dette er talt til:

« — på meg hev du ikkje kalla, Jakob, — (Merk: Det er same tydelege adresse!) — ikkje hev du æra meg — —, ikkje hev du for pengar kjøpt Meg krydderøyra! — — (Pengane du gav til misjonen var for å visa folk at du også var med.) — Nei, du hev berre trøyt-

ta Meg med syndene dine, og brytt Meg med misgjerningane dine. Men eg, ja eg er den som slettar ut misgjerningane *dine for mi skuld!* Og syndene dine kjem eg ikkje meir i hug!»

Og kva seier no det verset me hadde for oss? (v. 10, b.) Det er nemlig ikkje sagt til den som sjølv held mål, eller til den som ikkje er redd, men er sjølvskre, heller ikkje til den sterke og den som greier seg sjølv med Guds hjelp.

Det er sagt til ein som så lett ligg under for menneskjefrykt, er ofte full av otte, er reddvoren av seg, hjelpelaus, ja heilt falleferdig :

Ver ikkje redd, midt i di redsla. Ja, gjerne før kjem Herrens ord til deg, som har så lett for å bli redd. Og enno du får ordet, eller har det for deg, så reddast du. Det syner kor lita trua di er! Ja, at du har sjølv vantrua å kjempa mot. Du ser deg i kring full av otte. Du tenkjer: Kva vil no ho seia, og kva vil no han seia, og dei andre? Og kva skal så du gjera? Grunnen for at du ikkje skal vera redd er sagt tydeleg: «For himmeliens og jordens skapar er med deg! Ja, får du ikkje tru deg som eit Guds barn? Trur du ikkje syndenes forlating? Trur du ikkje den andre og tredje artikkelen?) Du er trøytt og veik, men «eg styrkjer deg», seier Herren

Du har lett for å falla, ja er eigentleg falleferdig: Men Gud seier: «Eg styd (støtter) deg ved mi rettferds høgre hand!» (Sjå også Rom. 8, 33: «Kven det er som rettferdig-gjer? Trur du ikkje det er godt nok gjort for deg?»)

Seg: Ja, når du, Gud, talar slik til meg så vil eg lytta, vera stille og ikkje vera redd. Og så gjer ordet deg rolig, sterk, glad og frimodig!

*Alene i håp til Gud min sjel er stille
Han redder deg sikkert ut, usle lille.
Han ene min klippe er Hvorhen jeg iler,
Når stormer meg kommer nær,
Der trygt jeg hviler.*

*Å salige hvilested Ved Jesu hjerte!
Der har jeg i uro fred, Og trøst i smerte.
Der lindring jeg har i savn,
Og lys i mørke, I stemmen en sikker hamn
En bronnt i tørke!*

*Alene i håp til Gud, min sjel vær stille!
(Uroen kjem nok igjen.)
Hold trolig og trøstgi ut, Han vil deg skille
Fra byrden som bringer nød og gråtfyllt øye
Snart jeg ved en salig død blir kvitt all møye!*

Helsing Andr. A. Bø.

Det andre bodet

Du skal ikkje misbruka Guds namn!

Det andre bodet gjeld vårt forhold til Guds namn, og i fylgje 2. Moseb. 20, 7 lyder det så: «Du skal ikkje misbruka namnet åt Herren din Gud, for Herren held ikkje den uskyldig som misbrukar namnet hans.»

Me er alle redde for vårt gode namn og rykte, for me og namnet vårt er eitt. Du likar nok ille at ditt namn blir knyttta til slike

ting som set deg ned i folk sine augo. Av dette bodet ser me at Gud heller ikkje toler at me misbrukar namnet hans slik at det blir utskjempt mellom menneskeje.

I Luthers forklaring til det andre bodet heiter det: «Vi skal frykte og elske Gud, ikke banne ved hans hellige navn, lyve eller bedra, men i all vår nød og motgang påkalle Guds hellige navn, be, love og takke.»

Kva er Guds namn ?

Det er for det første alle dei namn som Skrifta brukar på Gud : Jahve, Gud, Herren, Faderen, Sonen, Menneskesonen, Jesus, Kristus, den Heilage Ande osv.

For det andre så hører også alt det Gud er, eit og har gjort til Guds namn : Guds vesen og egienskapar, Guds ord og sakrament, Guds frelsesverk og gjerning for oss i Kristus osv. Den som misbrukar dette og vanærar det ved å i vantru visa det frå seg, spottar det eller talar ille om det, han vanærar Guds namn og blir skyldig overfor Gud.

Kva er misbruk av Guds namn ?

I tillegg til det som alt er sagt kan me nemna at den som brukar eit eller fleire av Guds namn, eit Guds ord frå Bibelen, ein gudeleg song eller salme, eller andre åndelege ting på ein bespotteleg eller lettssindig måte i skjemt eller som munnhell, utan alvor eller andakt, han misbrukar Guds namn.

Det same gjer den som lastar Guds ord, lærer falske lærdomar, eller sår tvil på Gud eller på Bibelen som Guds ord. Som til dømes når foreldre, lærarar, teologar, forkynnarar, forfattarar og andre skribentar, som i tale, lære, forkynning, litteratur, radio og fjernsyn, eller på andre måtar brukar Guds ord på ein slik måte. Der det blir sått tvil på Bibelen som Guds ord, tala nedsetjande om Bibelens beretning om at jorda er skapt av Gud ved Guds ord, fornekta Jesu unnfangelse ved den Heilage Ande, og Jesu stedfortredande død og soning for våre synder ved sitt blod, Jesu oppstoda og under osv.

Vanutra misbrukar også Guds namn. Skrifta forkynnar at den som ikkje trur Gud gjer han tilein ljugar. (1. Johs. 5, 10). Det er vel ikkje mange ting som sårar oss meir, og er meir vanærande for oss, enn når nokon ikkje trur oss på våre ord og anser oss for ein ljugar. Og ennå verre er det når dei gjer oss til ein ljugar overfor andre menneske. Langt

verre er det når eit menneske vanærar Guds namn ved å ikkje tru Gud på hans ord, ved å læra andre at Guds ord ikkje er å lita på, eller ved å setja menneske sin tanke, fornuft, visdom eller vitenskap over Gud og hans ord. Det er i høgste grad å misbruka og vanæra Guds namn.

Den som gjer verdsleg vitskap meir pålitande og truverdig enn Guds ord i Skrifta, han vanærar Gud og hans navn i høgste grad. Det er å gjera skapningen større enn skaparen.

Den som omgår Guds ord utan alvor og andakt, han vanærar og misbrukar Guds namn Kva ville du seia om du sat og tala til ein liten flokk menneskje, men i staden for å høyra på deg så tala dei saman, lo og spørte utan å ensa deg? Slik blir det ofte gjort når Guds ord lyder frå radioen. Når andakt eller Gudsteneste i radio står på, ser ein ofte at husmora går og arbeider, og at samtalen om verdslege ting i tankeløyse og lettssinn går sin gang — utan at dei ansar Guds ord, bøn og salmesang. Slik blir også barna opplært, så leiken kan gå livleg under gudstenesta. Det er vel ikkje mange ting som slik har rive ned alvor, andakt og respekt for Guds ord, som radioen har gjort etter den kom inn i alle heimar. Her er eg redd mor og far dreg innover seg eit tungt ansvar. Har du ikkje tid til å sitja ned for å høyra Guds ord i ro, med andakt og alvor, så slå den av. Det er betre enn å vanæra Guds ord og namn på ein slik måte, og riva ned respekten for Guds ord hjå deg sjølv og dine barn.

Den som brukar og påkallar djevelens namn, eller namnet på den staden han og dei fortapte kjem til, er også til vanæra for hans namn som har skapt oss og lide og døydt for å frelsa oss. Endå verre er det når Guds eller Jesu namn blir brukt som banning, eller sverjing for å gjera dine ord meir truverdige i verda sine augo, i tankeløysa eller som syndig vane.

Det er ikkje uvanleg å høyra i offentlege

befordringsmidlar at unge og eldre ropar at djevelen skal «steike» dei. Det er forferdeleg å høyra, og ennå verre å tenkja på at om Jesus ikkje får frelsa dei, så vil dei ein dag få denne bøna oppfyllt i den evige elden som er tilbudd for djevelen og englane hans. Det var så visst ikkje Guds tanke og vilje, for han sende sin einaste Son for å frelsa oss frå det.

Men like ofte hører ein Guds namn blir misbrukt, ikkje minst av kvinner, ved utrop som: Gud, gid eller jysses osb. Sjølv om det er i tankeløyse gjort, så er dei like fullt ein syndig vane og misbruk av Guds namn. Gjer du det så syndar du mot Gud, dine barn og andre som hører deg og lærer av deg.

Den som brukar Guds namn for å oppnå økonomisk — eller anna vinning, syndar også mot det andre bodet. Anten det gjeld å lydast meir truverdig når du lyg og bedreg i handel, pynta opp falsk lære ved Guds ord, eller i hykleri høyra Guds ord, lesa, be, synsga og tala åndeleg for å synast gudfryktig

midt i din ubotferdige og uomvendte tilstand, så er det misbruk av Guds namn.

Korleis brukar Guds namn rett?

Pontoppidan seier: «Når vi i all vår nød og motgang påkallar Guds hellige navn, ber, lover og takker.»

Dertil når me har omgang med Guds ord i tru, kjærleik og alvor, gjerne les og hører det, og frimodig forkynner det og vedkjenner oss det overfor andre menneske.

«Den som ofrar meg takk, han ærar meg» (Salme 50, 23). Den som har eit hjarta som trur Gud, som trur og forlet seg på Guds ord, er takksam i hjarta, ord og liv for det Gud har gitt og gir, han ærar Gud og hans namn.

Likeeins den som i kjærleik til Gud prøver å gjera Guds vilje og leva etter hans ord.

Gud vil sjølv døma dei som misbrukar namnet hans. Og rettferdig er den domen som råkar slike, seier Guds ord.

A. L.

Herrens ledelse

Av Ole Rolfsnes

Og Herren skal lede deg alltid, og mette din sjel midt i ødemearken, dine ben skal han styrke og du skal bli som en vannrik have, som et kildevell som aldri slipper opp. (Esa. 58, 11).

En sangstrofe lyder slik: «Vis meg veien, kjære frelser, så jeg mer kan ligne deg.» Denne bønn skulle være enhver kristens bønn. Men å forstå Guds ledelse er ikke alltid så lett for oss. Men den som går med det samme ønske og den samme bønn som sangeren, for ham vil det lykkes å se veien.

Dette ordet fra Esaias er en god veiviser. Der ser vi at det første er at han vil *mette din sjel*. Skal det lykkes, må Gud hver morgen få lede deg til Ordet. Her er det nok mange som vrir seg unna Guds hand med den unnskyldning at jeg har så liten tid. På denne måten kommer de bort fra Guds ledelse, og andre ting som ikke kan styrke tar plassen. Rosenius skriver at kan Djevelen få deg bort fra *Ordet*, da kan han siden få deg dit han vil. Erfaringen viser at *Ordet må brukes* skal det bli styrke. Oerfor står det at dine ben skal

han styrke.

Hvorfor er her så mye veik kristendom eller kristenliv imellem oss? — så mye veike bein. Det kan nok ha mange årsaker. I Salme 31, 11, ser vi at David hadde fått veike bein for sin misgjernings skyld, og i Salme 32, 3 tærer hans bein bort da han tidde. Her ser vi at den som ikke bekjenner sin misgjerning for Gud, han tærer bort.

Vi ser også Guds hensikt med å mette og styrke oss. Du skal bli som *en vannrik have*. Guds mål når han leder oss er at vi skal bli brukbare redskaper der vi lever. En have med blomster og duft er en fin plass å hvile sitt opprevne sinn. I 2. Kor. 14, 15 leser vi: «Og ved oss åpenbare en kunnskaps duft på ethvert sted.» Hvor godt det er å møte denne duft i hjemmene. Men den finnes bare der hvor Guds ord bor rikelig.

Det neste mål med Guds ledelse er et *kli-devell* som aldri slipper opp. I Johs. 3, 38 står: «Fra deres liv skal det, som Skriften har sagt, rinne størmmer av levende vann.» Mange er nok de som ikke har funnet denne kilden, for de søker andre steder — som der står skrevet. De søkte sprukne brønner som ikke holder vann (Jerem. 2, 13). Det er slike folk som lager seg sin egen kristendom som passer dem selv. Og alt selvlaget vil ikke stå prøven. Det kan vi merke på at deres tale og vitnesbyrd lyder så tomt. Det er ikke liv over det, slik som hos dem som øser av den sanne kilde.

Guds ledelse vil også lære oss å hvile. David taler om å lede oss til grønne enge og hvilens vanne (Salme 23, 2). Her finnes mange forkynnere og andre som trenger hvile. Skriften sier: «Gå avsides og hvil eder litt». Men det er ikke alltid så greidt for en forkynner, for de har jo sin lønn, og synes ikke de kan ta hvile samtidig som de mottar den lønn de så vårt trenger.

Nå er her jo enkelte som trenger mindre hvile enn andre, så dette blir en personlig sak. Men du som kjenner behov for hvile bør ta den, for om du har færre møter enn andre kan du få mere gjort. Tilhørerne trenger også hvile. På de steder der det er møte uke etter uke skal der mye til å følge med og ta imot alt. Da inntrer det vi kaller møtetrettet, som har innfunnet seg mange steder. Der den får innpass er den til stor skade for Guds rike.

Derimot finnes det enkelte utkantstrøk som kanskje får bare tre til fire møter på en vinter. Her er noe som lederne burde være våkne for. I denne tid da det er så lett å komme frem med bil, kunne det la seg gjøre å legge et av ukens møter til et slikt sted. Da ville det møterette folket få hvile en dag og de sultne og underernærte kunne få vederkvegelse for sin sjel.

Så vil Gud etter all strid lede sitt folk till den sabbatshelg som er tilbake for Guds folk. *Underlige dag* — måtte vi alle møtes der.

Troens hemmelighet

Rom. 16, 25

Den kristne ser meget som er sorgelig, ja, hjerteskjærende og nedslående, men ingen ting er så hjerteskjærende som det Paulus så da han hadde en stor sorg og en uavlate-

lig gremmelse i sitt hjerte for sine brøders skyld (Rom. 9, 2–3). — Hva var det han så? Han så hjerter som forgjerves søkte etter rettferdighet og salighet. Han så søker-

de mennesker som aldri fikk hjelp — ulykkelige sjeler. Det er trekkvinnens barn som skal støtes ut (Gal. 4.)

Han så andre som var fornøyde og trygge, men hemmelig bedratt — til sist våknet de, men forsent! De visste ikke selv at de var hyktere og fariseere (1. Tim. 1, 13).

Hva var årsaken? De visste ikke om hemmeligheten, som de ydmykt må søke. De visste ikke at den var åpenbart.

Det er den hemmelighet Paulus skriver om i Rom. 9, 31—32: Israel jaget etter rettferdighet, men de fant den ikke, fordi de ikke søkte den ved troen, men ved lovgjerninger.

Kjenner du ikke et menneske som sukker over sine synder, tenker på å bli bedre, begynner, men faller igjen og blir fortvilet: Jeg elendige menneske! Men så blir han likegyldig igjen, og så gir han opp det hele. Igjen hører han om nåden, så det griper hans hjerter, men finner ut at det bare er de som er omvendt, som kan ta imot nåden.

Så begynner han igjen å forbedre seg, ber og kjemper mot det onde, men faller igjen og gjør det som han før skyddte, og det siste blir verre enn det første. Han kan ikke tildegne seg nåden, for han er ikke som han bør være, synes han, og det er den alvorligste måte å misbruke nåden på.

Eller et annet eksempel: Et menneske våner og får se at den breie veien han har gått på, ikke fører til himmelen. Han begynner å ta seg sammen, leser, ber og gjør mange gode gjerninger. Det lykkes også. Det som ennå mangler, kommer av at han er et alminnelig feilende menneske. Men det er hans trøst at Gud tilgir, for han er jo så barmhertig mot det svake mennesket som er redelig og mener det godt. Og så har han jo også gitt ham sin nåde og kraft, så han er blitt et annet menneske, annerledes enn verden. Han lever et mer kristelig liv og skal med Guds hjelp bli enda bedre.

Men hva skjer? Han blir syk, dør stille og rolig. Han kommer for dommen og ser en

mann på en himmelsk trone med tusener engler omkring. Men hva er det han ser på den mannen som gjør ham så redd? Han ser sår i hans føtter, hender og side. Det blir et forferdelig syn for ham. For dette hadde han ikke brydd seg om, og nå minnes han hva det betyr.

Nå forsvinner all trøst, verdien av alle gjerninger, tårene og alle bønnene blåser vekk som agnene for vinden. Når ser han hvem han har gjennomstunget med sin fariseiske rettferdigheit. Det var dette Jesus talte om i templet: Fariseeren priste Gud, ikke for hans nåde, men fordi han var bedre enn andre mennesker.

Om dette sier Pontoppidan: «Et menneske kan vise stor flid i sitt arbeid, være trofast i ord og gjerninger. Han kan kjenne hele Bibelen og være enig i alt det som står der, tappert erkjenne den sanne lære, ja, besegle den med sitt blod. Om tilstanden i menigheten fordret det og Gud vil, kan han gjøre mirakler i Jesu navn. Men likevel kan han mangle Guds barns rette kjennetegn, den rettferdigjørende og saliggjørende tro, og med alle sine dyder gå evig fortapt.»

Vi har nå sett i hvor høy grad dette ordet av Jesus går i oppfyllelse at mange skal forsøke å gå inn gjennem den trange port, men ikke kunne (Luk. 13, 24). Og vi ser at årsaken er den at de ikke kjenner evangeliets hemmelighet. Hvorfor har de ikke lært den å kjenne?

For det første fordi den er skjult og ikke lett å lære, for det andre fordi mange anser den for altfor lett å forstå, for det tredje fordi den er fortvet (Rom. 16, 25), og man har fått et falskt bilde av den.

De som har lett for å tro den, ser ikke dens virkelige mening. Og de som ser den virkelige mening, makter ikke å tro den. Så store og herlige ting inneholder den.

Det er lett å fatte evangeliets innhold med forstanden. Men å forstå det med hjertet er helt umulig, hvis ikke Ånden åpnerbarer det.

Likevel tror mange at når de har fått noe kunnskap om evangeliet inn i hodet, har det forstått det rett. De sier: Hvem vet ikke at Kristus er død for oss, så vi blir rettferdige ved troen uten vår fortjeneste? Nåvel, men hva vet ditt hjerte om dette?

Dersom du med hjerte tror at du for Kristi skyld er rettferdig for Gud, da må jo ditt hjerte bli brennende, bli døpt med ånd og ild, bli gjenfødt. Så lenge det ikke er skjedd, så lenge din tro ikke utretter noe, har du ikke i Åndens lys sett hemmeligheten, men bare i kjødelig sikkerhet hatt lett for å tro.

Hvis du våkner opp, så du ser deg fortapt og fordømt, går det ikke lett.

Hva går troens hemmelighet ut på?

Vi kan kort uttrykke hemmeligheten slik: Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv, så han ikke lenger tilregner dem deres overtredelser (2. Kor. 5, 19). Hemmeligheten er den at Gud har vært forlukt med verden helt fra den stund hans enbårne Sønn tok verdens synder på seg. Hemmeligheten er den at når en synder skal benådes, er det bare Kristi soningsblod som har verdi. For den som har Sønnen, har livet, men den som ikke har Sønnen, har ikke livet, selv om han var from som en helgen.

Hemmeligheten er den at all synd, også den som idag bekymrer deg, allerede ble sont da Kristus døde. Nå er det altså fra Guds side ingen hindring for at du kan komme fram til nådestolen — du kan komme så sørderknust som du er, så hard, så from, så ugodelig, så ren eller uren du er, så syndig og usalig, og få den nåde som er gitt både til rettferdighet og helliggjørelse.

Det er dette både Det gamle testamente og Det nye testamente vitner om: Gud lar seg forsone ved Jesu Kristi blod. Ingen gjerning kan fortjene og ingen synder kan

forhindre Guds nåde. Nå står det bare igjen at synderne kommer til den Far som allerede er forsont og ved troen tar imot det Kristus har gjort.

Men så langt kommer det aldri før loven har fått gjøre synden levende og ført den dypt innbilske, egenrettferdige og stolte synder i trengsel. Og det skjer på den måten at synden blir levende ved loven. Begjæret vekkes, og synden blir så stor at man helt mister motet og anser alt for tapt. Da får Jesu blod denære alene å frelse syndere. Da blir det ikke lett å tro, da har hemmeligheten sine hemmeligheter, sine vanskelige knuter. Det er noen av disse vi ved Guds Ånds hjelp vil forsøke å løse opp.

De består i alminnelighet i det at en fornekter sannheten om nåden, når det gjelder å tilegne seg den. Når sjelen som er i nød, hører om den frie nåde, er det vanlig at han tenker: Dette er sant og godt for dem som er omvendt og gjenfødt, men det er ikke jeg ennå, og derfor kan jeg ikke ta imot det.

Det er sant at de uomvendte og sikre som forakter nåden, ikke har noen nytte av Kristi fortjeneste. Men de får fly til Kristus og tilegne seg hans nåde når de er kommet i syndenød. Det er helt galt å tenke at man må være gjenfødt på forhånd, da skulle så visst ingen bli det.

Så snart du er kommet så meget i nød at du ikke kan leve i din selvsikre tilstand, men begynner å vende tilbake til den Far som du forlot, da er du tilstrekkelig omvendt til å ta imot en stor trøst — ikke den trøst at du er omvendt, gjenfødt og slik som du bør være, men den at du er gjenløst og forsont ved Guds Sønns blod akkurat slik som du er.

Når du strekker troens svake arm mot Kristus, da først blir ditt indre forandret, så du fra den dag ser en ny verden, har nye tanker, ny tale og nye gjerninger. Denne gjenfølelse kan altså ikke foregå før du kommer til troen, men følger på troen, som Luther sier:

«Troen er en Guds gjerning i oss, som forandrer hjertet og føder oss på nytt av Gud og gjør oss til andre mennesker.» Det er ikke som omvendt og gjenfødt du skal fly til Kristus, men som ugodelig, fortapt (Rom. 4,5). Det er ikke når du er blitt som du bør være, at Kristus hjelper. Det er når du ikke kan være som du bør være.

Etter Rosenius, fra «Veiledning til fred.»

Om Valen-Sendstads bøker

Som mange kjenner til er dei fleste av bøkene hans utselde frå forlaga. Men dei er å få låna på biblioteka. Sjølv har eg i vintrar lånt fleire frå Stavanger bibliotek. Dei har gitt den service å fått lånt frå Bergen dei som dei ikkje hadde, og dei betalte portoen både vegar.

Høyr etter i ditt eige bygdebibliotek om dei har Sendstads bøker. Eg vil anbefala deg å lesa dei. Serleg vil eg anbefala deg som søker vissa i ditt gudsforhold å lesa fylgjande bøker: Velsignelsen i Jesus Kristus, Tornen i kjødet, Ordet og troen og Ordet som aldri kan dø.

Som få andre skriv Valen-Sendstad klårt og greit om grunnleggjande sanningar i frelessespørsmålet. Ved tru åleine, ved nåden åleine, går att i alle bøkene hans. *Lån, les, og bli oppbygga på di heilage tru.*

Elles burde det vera ei oppgåva å få ut fleire av bøkene hans i nytt opplag. Rettferdigjort av tro, er komen i nytt opplag og er å få kjøpt.

Josef J. Nilssen.

Stor er guds fryktens hemmelighet

1. Tim. 3, 16

I den kristne religion er der mye som vi ikke forstår. Der er mange uløselige gåter, mange «kors for tanken».

At dette er slik, det ser mange som et bevis for at kristendommen ikke er sannhet. Eller i det minste anser de denne omstendigheten som tilstrekkelig rettferdiggjørelse for å ikke tro på den.

Det er likevel lett å se at de vanskeligheter som kristendommen inneholder, ikke kan være noe vitnesbyrd mot dens sannhet, like så lite som dens krav på å bli trodd og etterlevd blir mindre antagelig — eller om man vil, mere urimelig.

Er det fornuftig å kreve at jeg skal forstå Gud? Da ville vi ha full rett til å si at om Gud ikke var større og annerledes enn at jeg kunne forstå ham, da var Gud neppe særlig større enn jeg. Da var Gud en meget liten Gud. Og var Guds «visdoms dyp» ikke dypere enn at min tanke kunne komme til bunns i det, da var den ikke særlig dyp.

Enten er Gud så mye større enn jeg at jeg ikke kan forstå eller utgrunne hans vesen og verk, eller så er han ingen Gud.

Å anta at Gud er større enn menneske og mennesketanken, det er fornuftig. Det motsatte er ufnuftig. En skapning som kunne forstå og begripe alt, ville stå på det guddommelige plan, ja, være Gud selv.

Og som med Gud selv, så med hans verk både i natur og åpenbaring.

Kristendommens antagelse eller forkastelse må avgjøres etter ganske andre grunner enn dens begripelighet eller ubegripelighet.

Johannes Brandzeg.

Årsmøtet 1971

Omlag 200 faste deltagarar var samla på Avaldsnes 21.—25. juli. Vi fekk nokre gilde dagar, der Herren var nær og velsigna ordet sitt.

Formannen melde om eit godt arbeidsår. Mange stader hadde det vore ope å tala Guds ord. Dette gjev oss frimod til å halda fram iarbeidet. Enno er det mykje som kan bergast i vårt folk.

Rekneskapen viste ei innkome på kr. 147.384,-. Utlogene var kr. 135.339,—. Andr. Bø har og fått det han treng.

Bokmisjonen er framleis i arbeid med å giva ut oppbyggeleg stoff. Bladet vårt hadde også balanse i rekneskapen.

Red. minna om at det trong litt meir midlar no når bladet kjem ut kvar månad.

Formannen strika under verdien av at vi tek vare på vår Luthersk-Rosenianske arv, så den kunne

vera til velsigning også for komande slekter.

Under samtalen vart det m.a. reist spørsmål: «Kan vi gjera meir for å nå borna og dei unge.

Valg av styre :

Det vart gjennvalg av Olav A. Dahl, Stord, Magner Aandahl, Oslo, Sigmund Hjorthaug, Stavanger. Frå før står i styret : Tore K. Harestad, Randaberg og Harald Fæt, Bongsund. Varmann : Leif Øygarden, Sannidal, Holger Kjølvik, Varhaug, Olav Åkhus, Byggland.

Misjonsvenene på Avaldsnes fortener ros og takk for den måten dei tok i mot sumarskulen og årsmøtet på.

Neste årsmøte vert i Namdalen 19. juli 1972.